

Emne: Når fakta bøjes – og sandheden forsvinder

Kære Socialminister Sophie Hæstorp Andersen

Jeg skriver til Dem med en alvorlig bekymring, som rækker langt ud over den offentlige debat og ind i selve fundamentet for vores retssikkerhed og sociale system.

I den offentlige samtale bliver tal og rapporter ofte brugt som løftestænger for politiske beslutninger. Det er i sig selv ikke forkert – men når tallene er stærkt fordrejede, og undersøgelser bygger på ideologisk motiverede narrativer frem for objektive metoder, risikerer vi at træffe beslutninger på et falsk grundlag.

Et konkret eksempel er den udbredte påstand om, at **118.000 kvinder årligt i Danmark udsættes for vold**. Et tal, som stammer fra spørgeundersøgelser bestilt og finansieret af organisationer med en tydelig politisk dagsorden – ikke fra politiets statistikker. Faktiske tal viser, at **under 2.000 anmeldelser om vold mod kvinder** modtages årligt. Uanset mørketal, er en forskel på over 100.000 ikke en fejlmargen – det er bevidst manipuleret virkelighed.

Endnu mere bekymrende er det, hvordan **krisecentre anvendes som redskab i familiekonflikter** – særligt i højkonfliktskilsmitter, hvor fædre bevidst nægtes kontakt med deres børn. Det sker, at kvinder tager ophold på krisecentre **udelukkende for at opnå juridiske fordele** i forældremyndigheds- og samværsager. Hvis ministeren ikke allerede er bekendt med det, skal det nævnes, at **krisecentererklæringer ofte er fortrykte med alvorlige beskyldninger**, allerede før kvinden har talt med nogen. Det skaber et alarmerende udgangspunkt for enhver efterfølgende vurdering.

Dertil kommer, at **der ikke er nogen formel kontrol** med, hvem der får adgang til krisecentre. Optagelsen sker gennem **selvmøderprincippet**, hvor det er den enkelte leder, som suverænt beslutter, hvem der lukkes ind. Det åbner for misbrug og skaber en situation, hvor **subjektive vurderinger uden efterprøvelse** kan få vidtrækkende konsekvenser – både for børn og for uskyldigt anklagede fædre.

Det er også dokumenteret, at **nogle krisecentre direkte opfordrer kvinder til ikke at anmelde hændelser til politiet**, da man ved, at en egentlig efterforskning risikerer at afsløre, at der ikke foreligger noget kriminelt grundlag. Det er en strategi, der virker bevidst konstrueret for at omgå retssystemet.

Jeg tillader mig derfor at stille ministeren følgende spørgsmål:

- **Finder ministeren det acceptabelt, at private aktører kan spinde guld på andres skæbner**, uden effektiv kontrol eller gennemsigtighed?
- **Mener ministeren, at det er i overensstemmelse med FN's Børnekonvention**, når krisecenterophold bruges aktivt til at forhindre børn i kontakt med deres far, uden nogen form for dom eller bevisførelse?
- **Vil ministeren tage initiativ til en uvildig gennemgang og kontrol af krisecentrenes praksis**, herunder brugen af erklæringer, optagelseskriterier og eventuelle interessekonflikter?

Vi har som samfund en forpligtelse til at beskytte de sårbare – men vi har også en pligt til at beskytte retssikkerheden og sikre, at ingen udsættes for uretfærdig behandling på baggrund af uefterprøvede påstande. Det må og skal være muligt at hjælpe reelle ofre, uden at give frit spil til misbrug af systemet.

Med venlig hilsen

Mads Møller

Meteorvej 22A
4700 Næstved